

KAPITEL NITTON

Luft

HON HADE MÖRKBLONT KRUSIGT HÅR som räckte ända ner till den smala midjan. Det var väl det första man la märke till, eftersom det håret stod som en sky runt hennes huvud och fick det att se ganska litet ut. Hon verkade stå i luften, och den tunna syrenlila klänningen hon bar böljade i brisen och avslöjade på så vis en hel del gyllenbrun hud. Över fylliga läppar lekte ett nyfiket och på gränsen till barnsligt leende, och hon betraktade de båda vandrarna med en finurlig blick i de silvriga ögonen. May-ah sjönk ner i en djup bugning för att hälsa elementaren på ett lämpligt sätt. Moira försökte härma eyidens gracila rörelser så gott hon kunde, men hennes bugning blev ändå ganska klumpig. Hon antog att mångårig träning låg bakom May-ahs bugning. Själv hade hon inte varit beredd på någonting sånt här.

– Jag vet varför ni har kommit, spann Luft och plirade på dem. Inte mycket undgår mina tjänare, och nyheter färdas fortast till mina gränser.

– Kan ni hjälpa oss? frågade May-ah rakt på sak. Ers Höghet, la hon sedan till.

Luft tittade länge på henne under tystnad.

– ”Oss” säger du? sa hon med förvåning i sin klocklika röst. Människor har ingenting med

Reliken att göra. Det förnekar de fyra, sätter sin lit till den opålitliga Skaparen. Varför har du fört med dig en av det släktet till Comerindor?

May-ahs svar kom omedelbart och utan minsta tvekan.

– Moira är min vän, och i hjärtat är vi systrar, sa hon. Hon valde att följa mig på den här resan, och för det är jag glad. Jag står i evig skuld hos henne för det. Utan henne...

Hon avslutade inte meningen. Luft nickade sakta.

– Ni står varandra nära, sa hon eftertänksamt. Ja... Er energi verkar nästan identisk. En allians av ödet, verkar det. Moira?

Flickan ryckte till och tittade nervöst upp. Elementaren log.

– Visste du egentligen vad du gav dig in på, dotter, när du gav ditt löfte till May-ah av Gorn? viskade hon med mjuk röst, inte helt olik det ljud som kom från glasblommorna. Visste du om smärtan, den långa vägen, hungern och törsten och tröttheten?

– Ja, svarade Moira ärligt. Eller... Jag visste väl att det inte skulle bli lätt.

Men jag gjorde det i alla fall.

– Varför? Människor är inte ett äventyrligt släkte.

– Det är inte eyider heller, inflikade May-ah. Jag skulle aldrig ha lämnat Gorn ifall jag inte hade blivit tvungen till det.

Luft var tyst. Sedan log hon, ett varmt ömsint leende. Hon hade fått syn på Tias.

– Ni färdas tillsammans med en av mina tjänare, sa hon och lät ytterst belåten.

Hons träckte fram handen mot skatan, som tittade på den utan något större intresse. När Luft märkte det for en missbelåten skugga över hennes unga ansikte.

– Han är inte skolad i min konst, sa hon och vände sig mot de båda flickorna. Varför har han inte lärt sig att flyga?

Moira rodnade lätt när hon förklarade hur hon hade funnit Tias. Luft nickade eftertänksamt.

– Nå, sa hon, det kan vi väl säkert göra något åt, innan ni ger er av. För att gå tillbaka till olyckan med Reliken...

May-ah tittade upp, iver spelade i hennes ekorrhögon.

– Ja? viskade hon.

Åh snälla, snälla, tänkte hon med all bönande makt hon kunde framkalla. Låt den tredje gången vara förtrollad...

– Det finns ett svar, sa Luft och log mjukt.

Sedan falnade hennes leende, och May-ah hopp dog.

– Men det är ett svar jag inte kan, fortsatte elementaren. Det ligger hos andra varelser, de som är högre än vi Fyra, att leda er dit. Om De finner det rätt. Ibland är det allra minsta precis tillräckligt.

Hon verkade uppriktigt ledsen över att hon inte kunde hjälpa. May-ahs ansikte hade blivit mycket blekt, som himlen ovanför dem. Det enda hon såg framför sig var ändlösa vandringar, tröstlösa nätter under ensamma stjärnor, och en hunger som fick magen att värka. Någonting inom henne ville skrika och gråta och kasta sig över Luft, men hon hade ingen ork kvar. Hennes krafter var nästan slut, och hon skulle ha svimmat där och då om inte Moira hade fångat upp henne.

– Det ska gå bra, May, viskade hennes människovän lugnt i hennes öra. Jag tänker inte låta dig ge upp nu.

May-ah förmådde inte tala. Det skar av tillbakahållen gråt i hennes hals, men hon ignorerade det.

– Vila ska ni få i alla fall, skyndade sig Luft att säga, tacksam för att hon åtminstone kunde göra så mycket. När ni har hämtat andan får ni ge er av, men inte förr.

May-ah lyckades få fram ett leende, och med Moiras hjälp kunde hon

stå någorlunda upprätt. Men hennes blick var stadig när hon såg rakt in i elementarens ögon.

– Tack, du yngsta av de Fyra mäktiga, sa hon med hög och klar röst. Vi accepterar gladeligen ert erbjudande.

Skuggan av ett leende for över Lufts läppar.

– Följ mig då, sa hon enkelt och vände sig om.

Med långsamma steg följde flickorna efter henne, Moira var rädd att May-ah skulle förlora medvetandet ifall de gick för fort. Människoflickan var faktiskt så upptagen av att hjälpa sin framstapplande vän att hon inget märkte när det mjuka gräset som de tidigare hade stått på sakta försvann ju längre de kom. I dess ställe kom ett blåvitt skimrande golv, det dök upp så gradvis att ingen verkligen såg det förrän det var där. Runt dem reste sig nu väggar av samma blekblåa material, de ingav en känsla av oändlighet. Luft svävade över golvet utan att bry sig om förändringarna, och medan hon rörde sig dök flera saker upp. Väggarna slutade någonstans högt ovanför deras huvuden. Om det alls fanns något tak kunde flickorna bara skönja det mycket svagt. Väggarna täcktes av vad som först verkade vara mycket verklighetstroga tavlor, men när de tittade närmare såg de att de var fönster. Moira rynkade pannan. Fönstrens utsikter passade inte ihop med varandra alls. Ett visade en stjärnklar himmel med en smal månskära; ett annat en praktfull solnedgång; ett tredje en strålande sommardag där barn i lätta kläder dansade runt på en blomsteräng; och ett fjärde visade en liten by med röken ringlande ut ur flera av skorstenarna. Flickorna fick ont i huvudet av att försöka få ihop en helhetsbild av utsikten från fönstrena, så de gav snart upp. Där fanns tre stycken som verkade betydelsefullare än de andra, de hade alla en kant av silver runt sina enkla träramar. När May-ah med trötta ögon såg på dem kände hon igen både Acinanib och Sakimar. Det tredje fönstret avslöjade ett öde landskap omringade av torra gråa berg, vars toppar exploderade i kaskader av flammande röd eld.

– Vi beger oss dit sedan, mumlade eyiden tyst. Eldriket.

Hon hade rädsla i ögonen när hon sa det, och Moira vände bort blicken från fönstret.

•••••

Efter en stund av tyst promenerande stannade Luft och sträckte fram handen, som för att öppna en osynlig dörr. Luften runt dem vibrerade en aning, blev suddig... och sedan gick dörren upp. För det var en dörr, på något sätt hade den funnits där hela tiden, och när den öppnades syntes ett vackert inrett rum med snidade möbler i det finaste ekträ, och en himmelsblå matta som täckte det osynliga golvet. I rummet fanns en säng åt Moira, medan May-ah hade en brits att ligga på ifall hon behövde vila. Mittemellan de båda stora

möblerna stod två små bord med ett par fotogenlampor, vars ljus brann klart och trösterikt i det tilltagande mörkret.

– Håll till godo, vänner, sa Luft med munter röst.

Tunna rökslingor virvlade fram ur ingenting och formade sig till ett stabilt bord med mönster av stjärnor och fjärilar längs de elegant svarvade benen. Inför May-ahs och Moiras förvånade ögon (och Tias' ganska likgiltiga) fylldes det av mat: doftande grönsaksgrytor, mustigt nybakat bröd och tjock mjölk att dricka. De uthungrade vandrarna väntade inte på att Luft skulle bjuda dem att äta, de tog glupskt för sig och kände hur den underbara mättnaden fyllde deras magar. Elementaren tittade roat på dem och sträckte fram handen till Tias på Moiras axel. Hon kallade på honom med ett lågt kraxande, ord på hans fränders språk, och skatan hoppade upp på hennes hand. Medan Luft betraktade sina gäster strök hon honom över ryggen och gav honom bröd att äta. Skatan följde hela tiden Moira med blicken. Han verkade stå ut med elementarens smekningar på samma sätt som katter har en tendens att göra, genom att helt enkelt låtsas som om de inte fanns. När de tre tillslut var mätta suckade Moira av välbehag och sträckte ut sig på sängen. Det bultade dovt i hennes huvud och pirrade svagt i näsroten, ett säkert tecken på att hon nog inte var riktigt frisk. Men det färggranna lapptäcket kändes ljuvligt skönt mot hennes kind, så hon bara log sömnigt och struntade i det.

– Det ska bli skönt att få sova ut i en riktig säng, mumlade hon belåtet och klippte med ögonen. Jag är så trött att jag skulle kunna stanna här i dagar och nätter...

Luft skrockade lite.

– Du får stanna här till du är utvilad, konstiga lilla människodotter, smålog hon. Nu tänker jag lämna er till vila. God natt.

Hon vände sig om och tog med sig Tias, som knappt hann få ur sig ett enda krax till protest innan han försvann uti ingenting ett ögonblick senare. Moira ryckte till när hennes skatvän gick upp i rök, men May-ah la en lugnande hand på hennes arm.

– Han får det bra, sa hon. Den yngsta Härskarinnan skyddar de sina. Tias är en av hennes ouppväckta fränder. Oroa dig inte.

Moira log och kvävde en gäspning som hotade att spräcka hennes ansikte.

– Kanske jag borde sova då, sa hon.

Knappt hade hon sagt det förrän en svag vindil fläktade henne över ansiktet. I nästa hjärtslag låg en tunn vit nattdräkt på täcket bredvid henne. Tyget var så mjukt och fint att Moira inte kunde låta bli att rysa av välbehag när hon strök med handen över det. Så snabbt hennes trötthet tillät bytte hon om och kröp ner under täcket. Hon var så utmattad att hon inte förmådde somna direkt, så hon bad May-ah att berätta något för henne.

– Vad ska jag berätta? frågade eyiden med ett litet leende.
– Jag vet inte. En historia. Berätta en historia om dig och ditt liv, May.
– Det kan jag väl göra. Men då måste du berätta något om dig någon annan gång.

Moira nickade sakta och la huvudet till rätta på kudden.

– Det låter rättvist.

May-ah funderade ett ögonblick. Sedan slöt hon ögonen och tänkte tillbaka, och när hennes tankar reste bakåt i tiden, tillbaka till ett grönskande Gorn och en mor som berättade sagor vid brasans sken varje natt, började hon tala. Hon berättade om Kah-ena, modern som hade burit och framfött henne. Hon mindes sin far, vars namn inte längre nämndes i Familjen, men som hennes hjärta hade bevarat under alla de åren han hade varit död. Och Aveni, han som hon hade äktat och som brutalt hade skiljts från henne just när de skulle börja sitt liv tillsammans. Hon berättade om Gorn, om skogens mörker mellan stammarna och ljusa lövkronor, om de giftiga svamparna och de doftande blommorna, om rävar och harar och fåglarna i träden. Vällukten av Kah-enas dryck under kyliga höstkvällar. Det underbara i att få vila ögonen efter Nedstigningen innan den första snön föll. Allting forsade ur henne som en vårflood, hon beskrev vartenda intryck, varje smak, varenda doft som det mäktiga Gorn hade haft. Och Moira lyssnade. May-ahs ord fyllde henne av en känsla av högtidlighet, som om hon tog emot en ovärderlig gåva av sin vän. Hon fick se in i eyidens innersta väsen. Hon var en av de få människor som någonsin hade fått det. Historien fortsatte, och orden vävdes samman till ett behagligt surr i Moiras öron som fick alla spända muskler i människoflickans spända kropp att slappna av. Långsamt sjönk hon ner i sömnens barmhärtiga mörker. Då plötsligt tystnade May-ah, och Moira vakade till igen. Först kände hon sig irriterad, så som man blir när sömnen rycks undan en på det viset, men sedan märkte hon att eyiden grät. Stor tårar av sött vatten bildade två rännilar nerför hennes ljusblå kinder och föll ner på täcket. Moira blev genast klarvaken och satte sig upp.

– Mår du inte bra? frågade hon oroligt.

May-ah log mellan tårarna och nickade tyst.

– Det är ingen fara, sa hon lugnande. Jag bara... saknar det.

Moira reste sig från sängen, struntade i den bultande huvudvärken och satte sig bredvid May-ah på britskanten.

– Du hade ett lyckligt liv innan du hamnade i det här, sa hon konstaterande och kramade vännens axel med sin hand. Och du har inget annat än minnena kvar av det. Men de är bara minnen nu, och hur mycket du än försöker så kan du inte ta tillbaka det som hände. Skulle inte dina kära ha velat att någon fanns kvar för att berätta hela deras historia? För du berättar den så bra, May. Gorns skönhet ska inte få gå förlorad.

– Jag dör hellre än att det sker, sa May-ah allvarligt.

Moira log, trots att hon blev väldigt nervös när hon hörde eyiden tala om döden.

– En dag kommer både du och jag att vara döda, sa hon stilla. Inga kvar att berätta din historia. Om du inte för den vidare.

– Den är värd att berättas, log May-ah, och hennes ögon glittrade. Du har rätt, *fandin* Moira.

Det är klart att du har.

Hon strök bort tårarna ur ansiktet, och hennes leende blev lite varmare. Moira såg belåten ut.

– Det är bra, sa hon. Jag ska hjälpa dig också. Kanske det är mitt... *toreandam*.

May-ah skrattade, och det var en lisa för trötta själar.

– Sov nu, vännen min, sa hon sedan. Det ser ut som om du skulle svimma vilket ögonblick som helst.

Moira kröp lydigt ner under täcket igen och slöt ögonen. Ett lyckligt leende låg kvar över hennes läppar långt efter att hon hade somnat.

•••••

När Moira vaknade nästa morgon kändes det som om hon hade svält en fågelklo. Det rev i halsen när hon svalde, och huvudet var alldeles för tungt för att lyftas från kudden. May-ah hörde sin vän gny till av smärta och skyndade fram till sängkanten. Det behövdes inte speciellt stor kunskap i läkekonst för att se att Moira var sjuk. Hennes röst lät mest som Tias' kraxande, och när May-ah höll upp hennes hand märkte hon att den darrade.

– Lilla Moira, vännen min, hur är det med dig? undrade hon med mjuk nervös röst.

– Illa är jag rädd, blev det hesa svaret. Jag... har väl varit ute i torrbläst och elände för mycket den senaste tiden.

Trots att Moira gjorde sitt bästa för att låta glättig på rösten märktes det att hon hade mycket ont. I nästa ögonblick hördes en knackning på dörren, vilken visade sig vara helt onödig eftersom Luft materialiserade sig framför dem innan de ens hann tänka tanken på att säga ”Kom in”. Hon gled fram till sängen med en bekymrad rynka mellan sina tunna ögonbryn. Moira ryckte till när elementaren la sin lilla smala hand, inte större än ett barns, på hennes panna.

– Du har inga tecken på feber ännu, sa Luft efter att ha tagit sig en god titt i den sjukas ögon.

Den kommer med all säkerhet att dyka upp senare framåt dagen, och då är det ett gott tecken. Det betyder att du kämpar för att bli frisk inuti.

– Jag är så törstig, mumlade Moira sömnigt. Finns det något att dricka?

May-ah kom genast på fötter och skyndade fram till bordet där maten hade stått kvällen innan. Resterna från gårdagen hade bytts ut under natten, och nu stod där en kanna rykande hett te, en liten kruka med honung, och även ett fat med små mjuka bröd som var lätta att tugga även för en öm hals.

– Honung är bra för dig, sa Luft kunnigt. Teet är på fläderblom, valeriana och humle. Du måste vila mycket nu.

– Tack, smålog Moira och fick med May-ahs hjälp i sig några klunkar av den välgörande drycken.

May-ah strök den sjuka ömt över håret.

– Är du hungrig? frågade hon och höll upp en brödbit.

Moira skakade svagt på huvudet och blinkade med tunga ögonlock.

– Nej, jag vill bara vila, sa hon. Men säkert senare.

Eyiden nickade nådigt och la ner brödet igen. Moira slöt ögonen på nytt och gled in i det behagliga stadiet mellan sömn och vaka. Luft betraktade henne varsamt tills det var helt klart att människoflickan sov djupt. Då vände sig elementaren till May-ah.

– *Nu lämnar jag henne i din vård*, sa hon.

May-ahs ögon vidgades av förskräckelse, och hon stammade fram att hon inte var läkekunnig nog, att det kunde gå illa, men Luft bara log lugnande.

– *Människodottern är inte dödsjuk, hon har bara drabbats av en otäck förkylning*, sa hon vänligt. *Jag ger henne fem dagar, kanske en vecka, och sedan är hon lika pigg som någonsin. Det enda hon behöver är en vän som kan stanna hos henne genom febern. Det ska du väl klara, May-ah av Gorn?*

– *Det är klart att jag kan*, svarade May-ah och log mot den sovande Moira.

Luft småskrattade.

– *Gorns Ledare var aldrig lika starka som du*, sa hon lågt. *De skulle ha dukat under i Sakimar, gett upp inför sin egen sorg av det som hände. Men du reser dig upp. Du går vidare.*

– *Jag är inte stark*, invände May-ah. *Min Ledare var en god sådan. Han var mäktig och vis.*

– *Och ensam. Men du har Moira. Det gör dig stark.*

Eyiden log bara till svar. Hon nämnde ingenting om de tankar som numera ständigt fanns i hennes huvud. Hon kunde inte glömma sin familjs ansikten som bedjande hade sett på henne i hennes drömmar när hon låg medvetslös hemma hos Viktor och Jacob. Så lockande, så förtvivlat... May-ah ruskade på huvudet för att bekämpa ångesten som häftigt bubblade upp inom henne. Luft hade inte lagt märke till något, eller så låtsades hon av artighetsskäl inte om det. Hon gjorde en svepande gest över rummet, och åter syntes de virvlande rökstrimmorna som sprang fram ur tomma luften.

Den här gången formade de sig till ett högt medicinskåp i mörkt trä. När Luft öppnade de tunga skåpluckorna fylldes rummet av en närapå kväljande lukt av örter och inpyrd rökelse.

– *Comerindors samlade mediciner och läkemedel*, sa elementaren, inte utan stolthet i sin melodiska röst. *Här finns allting du kan behöva. Självt måste jag lämna dig nu, jag har en elev att lära upp.*

May-ah nickade och tackade henne, utan att ta blicken från de dussintals små krus, kärl och flaskor som stod uppradade på skåpets fyra höga hyllor, eller buketterna med torkade örter som hängde från skåpdörrarna. Luft försvann i en puff av pärlvit rök som bar med sig en flyktig doft av jasmin, och så var eyiden ensam. Hon läste på de många etiketterna som var skrivna med emgahtecken, vände och vred tills hon fick fram en vars benämning hon kunde känna igen. Med prydlig handstil stod där skrivet: *Tuader**. Den burken tog hon ner och sniffade försiktigt på. Hon gjorde en grimas. Nog var det riktig *tuader* alltid, precis så kunde bara den gamla läkeväxten lukta. May-ah tog med sig burken till matbordet och drog fram sin kniv ur bältet. Med tungan i ena mungipan började hon skära den svarta avlånga roten i tunna strimlor. Hon fick ihop en handfull och rev efter en liten stunds betänketid ner ungefär hälften i Moiras tekopp. Mycket ordentligt la hon tekannans lock över koppen för att rotens välgörande egenskaper skulle dras ut i drycken ordentligt. Precis då gnydde Moira i sömnen. May-ah bet sig i läppen och la försiktigt handen på den sovandes panna. Moira var brännhet och klubbig av svett. Febern hade redan kommit.

.....

May-ah vred sina smala händer medan hon tänkte febrilt. Så länge Moira sov behövde hon väl inte oroa sig för henne, sömn var precis den medicin som behövdes, det var bara själva örtblandningen hon var nervös för. Många av de sövande drogerna var farliga i för stor dos, och May-ah var som tidigare nämnts inte Gorns bästa när det gällde sånt här.

Kanske bäst att hålla sig till mors kurer, tänkte hon. "Mycket vila och inte alltför många medikamenter i magen på samma gång. Man vet aldrig vilka effekter en speciell blandning kan få, om man inte är försiktig."

Moira gnydde igen, som en sårad hund. Hon verkade lida av mardrömmar, den förvirrade sorten som kommer till en när man har hög feber. Eyiderna kallade den *ties englitar*, febermaran. May-ah funderade med handen fortfarande som en trygg tyngd på Moiras panna. Mor hade brukat säga något om *ties englitar* och hur man fördrev henne.

– *Faldrin englitar nafond rotas, vasenda plenand kasor*, sa May-ah högt för sig själv och log när hon mindes. När febermara sömnen stör, då ska *vasenda*** hjälpa.

Kanske de grågröna fröna kunde hjälpa Moira igenom den läkande sömnen, som hon så väl behövde. May-ah lämnade sängen och skulle just börja leta igenom medicinskåpet när Moira skrek till och satte sig upp till hälften.

– May-ah? viskade hon med torr röst.

– Jag är här, sa May-ah skyndsamt och beslöt sig för att strunta i *vasenda*: n. Lagg dig ner igen, *fandin* Moira.

Så fort människoflickan hade hört hennes röst blev hon lugnad och sjönk tillbaka bland kuddarna. Hennes ögon var öppna och glänste av feber.

– Såja, drick lite te, förmanade May-ah och höll upp koppen framför de torra läpparna. Det gör dig gott.

Moira lydde och drack ur koppen.

– Jag har ont i huvudet... sludrade hon. Och jag fryser...

Hon skakade faktiskt i hela kroppen av köld, trots att hennes ansikte glödde i feberhetta. May-ah tog den tunna filten från sin egen brits och bredde den över den sjuka. Moiras mantel fick göra samma tjänst.

– Såja *fandin neor*, mumlade eyiden och strök sin vän över det svettiga tovigå håret. Det ska bli så bra allting, jag lovar.

Moira snörvlade och hennes ögon fylldes av tårar över sin egen svaghet.

– Jag har så ont, snyftade hon förtvivlat. Huvudet... det dunkar... Kan du ta bort det onda?

– Nej, sa May-ah mjukt. Bara du kan det.

Moira mumlade något ohörbart och sjönk tillbaka i sin halvdvala. May-ah betraktade henne medlidsamt men kunde inget göra.

•••••

Moira sov i flera timmar, och May-ah utnyttjade den tiden till att laga i ordning medicin åt henne. Hon gjorde ett starkt te av harsyra, järnek och fänkål för att få bukt med den skrällande hosta som skakade flickans kropp med ojämna mellanrum. Resten av eftermiddagen satt eyiden på sin brits och väntade tåligt på att kamraten skulle vakna. I skymningen den kvällen hände det också. Moira slog upp ögonen, som inte var lika blanka längre, och såg sig försiktigt omkring.

– Hur mår du? frågade May-ah leende och gled fram till Moiras sängkant.

– Bättre, tror jag, svarade människan och gjorde en liten grimas. Men jag klarar inte av någon längre promenad än på ett tag, så vi får nog vänta med att gå vidare.

– Som om jag hade tänkt be dig följa med mig nu! skrattade May-ah. Du ska bara ta det lugnt och vila och dricka te, så ska jag ta hand om dig.

– Det låter bra, sa Moira belåtet. Då kanske jag kan få något att äta?

Meningen hade knappt hunnit lämna hennes läppar förrän en ljuvlig doft av mat spred sig i det lilla rummet. En liten gryta med varm grönsaksbuljong hade uppenbarat sig på matbordet, och även en korg med likadana bröd som hade serverats till frukost stod där. May-ah höll upp buljong i en träskål och började mata Moira, trots flickans vilda protester.

– Jag är 15 år, May, påpekade hon hest. Det var längesen som jag behövde bli matad.

– Tyst nu, sa May-ah och blåste på buljongen innan hon bestämt stoppade en rågad sked i Moiras öppna mun. Du ska inte anstränga din röst i onödan. Och det är i sanning i onödan nu, eftersom jag tänker fortsätta mata dig tills din hand är stark nog att hålla i skeden. Trilskas inte nu. Svälj!

Efter mycket trugande lyckades eyiden också få sin patient att ta några klunkar ur hostmedicinen som hon hade kokat ihop. Sedan la Moira åter huvudet bakåt.

– Jag har faktiskt lite tråkigt, sa hon med sin nya hessa röst.

– Du kunde sova ett tag till, föreslog May-ah.

Moira gjorde en grimas.

– Jag är trött på att sova, sa hon. Finns det ingenting annat att göra? Som ett spel eller något?

Någonting föll ner ur intet, och skulle ha hamnat på Moiras täcke ifall inte May-ah hade fångat dem i luften. Hon sken upp och visade föremålen för sin vän. Det var två sexsidiga tärningar som pryddes av ett emgahtecken på varje sida. De var i trä, och egentligen inte så märkvärdiga att titta på. Moira la huvudet oförstående på sned.

– Vill du spela *siarega*? frågade May-ah och rasslade utmanande med tärningarna.

– Vad är det? undrade Moira med ett litet leende.

May-ah rodnade en aning.

– Oj, ursäkta, sa hon. Det är ett tärningsspel. Det är inte svårt alls, jag kan lära dig.

Hon pekade på emgahtecknen, lärde Moira vilka siffror de representerade.

– Den här står för ett, sa hon och pekade. Och så finns det för tre, fem, tio, femton och tjugo. Det gäller att komma så nära hundra som möjligt, det är därför som spelet heter *siarega*. Ordet betyder nämligen ”hundra”.

– Låter förståeligt, nickade Moira. Är det allt? Det låter ganska enkelt och okomplicerat, om jag får säga så.

May-ah ryckte på axlarna.

– Hemma i Gorn brukade vi ibland spela med panter, för att göra det mer intressant, sa hon. Det kan vi göra nu, ifall du vill.

– Och vad ska vi använda om panter?

May-ah log och tog fram sin pärlpåse. Hon hällde ut en näve av det färgskimrande innehållet i ena handflatan och visade fram det för Moira, vars ögon blev stora.

– Åh May, de är fantastiska, sa hon beundrande. Var har du fått tag i dem?

– Bröllopsarv, sa May-ah enkelt. Min mor hade dem i håret när hon gifte sig, och hennes mor innan det.

– Så... du bar dem när...

May-ah nickade.

– Åh.

– Vi skulle kunna använda dem som panter nu, om du vill, sa eyiden med en liten huvudskakning, för att bli av med sina minnen.

Moira såg tvivlande ut. Dessa pärlor såg alldeles för dyrbara ut för att användas till någonting så simpelt som tärningsspel. May-ah kunde inte låta bli att le.

– Oroa dig inte, sa hon. De har hållit igenom generationer. Såvida du inte är rädd för att förlora, randöga?

Hennes leende blev till ett flin. Det glimmade till av tävlingslystnad i Moiras ögon, och hon satte sig upp ordentligt i sängen.

– Ge mig tärningarna, blåhudning, sa hon utmanande.

.....

May-ah gav Moira tre pärlor och tog tre själv. Resten fick ligga kvar i påsen så länge. Flera partier skulle säkert spelas innan flickan var frisk, det kände eyiden på sig. De spelade i ett par timmar, och till Moiras stora förtjusning lyckades hon slå inte mindre än fem tjugor under hela spelet. May-ah hade mindre tur, och det hela slutade med att Moira hade vunnit alla utdelade pärlor.

– Må mörkret ta tärningarna, muttrade eyiden efter en ganska så försmädlig trea.

– Nybörjartur, antar jag, småskrattade Moira glatt och lät sina vinster glimma i skenet av

fotogenlamporna. Jag är ledsen, kära vän.

Hennes skratt avbröts av en häftig hostattack, och hon sjönk ihop med en rynka i pannan av smärtan, som rev och slet i hennes bröst.

– Stackars lilla vinnare, sa May-ah medlidsamt. Du borde inte hetsa upp dig så.

Moira log blekt och kände hur tröttheten kom över henne igen. Det kliade obehagligt i hennes ögon, som tårades när hon blinkade.

– Inget mer spelande för mig, mumlade hon och sträckte ut sig under

täcket. Är det inte konstigt att jag är trött trots att jag har sovit mig igenom nästan hela dagen?

May-ah log lite och stoppade sedan om sin vän med alla filter som fanns i rummet.

– Sådärja, nu fryser du inte inatt, sa hon och sträckte sig sedan efter den nu kalla hostmedicinen. Men innan du somnar så måste du svälja lite av det här.

Moira gjorde en grimas, men hon lydde i alla fall. Tre skedar av den nu ganska oaptitliga drycken fick eyiden i henne, innan flickan trotsigt knep ihop munnen. May-ah gav upp och ställde ner medicinkoppen igen. Hon var själv utsvulten nu, hade nästan glömt bort att äta i oron för Moira. Nu kunde hon åtminstone försöka slappna av. Det värsta var över, till både hennes och Moiras stora lättnad.

.....

Moira tillfrisknade sakta med hjälp av de helande örtblandningarna som hennes vän kom med. Febern kom tillbaka med jämna mellanrum, men hon sov sig igenom större delen av den och mindes inte drömmarna efteråt. De hörde inte från Luft så mycket under den här tiden. De enda tecknen på att elementaren brydde sig om sina gäster var att det alltid fanns varm mat på bordet mitt i rummet, och att sjuklingen och hennes vårdare alltid hade något att ta sig för ifall de hade det tråkigt. Ibland dök det upp böcker som Moira kunde läsa, skrivna med en tydlig handstil som hon förstod utan svårighet. Hon hade gärna velat läsa högt för May-ah, men det vägrade eyiden blankt. Moira skulle inte förstöra sin röst nu när hon var så hes, tack så mycket. Så människo- flickan memorerade korta historier ur böckerna att berätta senare. May-ah roade sig med att måla. Det fanns ett stort urval av färger och penslar i rummet, åtminstone gjorde det det när eyiden hade önskat fram dem. Bilderna hon fick fram var kanske inte så fantastiska, men det gladde henne att se på dem sedan. Ibland lyckades hon få till ett träd som påminde henne om ett i Gorn, eller ett ansikte med Kah-enas mjuka leende. Då drömde hon sig långt bort, till ett ställe bortom tid och rum, där hon visste att hennes fränder ännu väntade på henne. Hon kunde sitta i timmar och stirra på sina egna bilder. Moiras oro för henne växte när hon såg det, och en gång tog hon mod till sig och nämnde det. Då log May-ah bara, ett hjärtslitande sorgset leende, och tittade på henne med uttryckslösa ögon. Sedan la hon nästan vördnadsfullt bort bilden och började prata om något annat. När Moira hade somnat den kvällen tog eyiden fram bilden igen och tittade på den. Hon tillät sig inte att förlora sig i minnen när människan såg på igen, rädd att på något sätt mista den enda förbindelse hon ännu hade med sitt förflutna.

När sex dagar hade gått sedan de anlände till Comerindor hade sjukdomen i stort sett givit med sig. May-ah och Moira hade just ätit middag då ett sprött klingande ljud hördes, och Luft dök upp mitt i rummet. Tias satt på hennes axel, och han gav upp ett förtjust krax när han fick syn på Moira. Med ett par vingslag var han nere på hennes täcke och skuttade upp i den öppna famnen.

– Tias, du flyger ju! utbrast Moira glatt och kliade skatan ömt på huvudet.

– Ja, han kan det nu, bekräftade Luft och nickade. Han är tillslut fullärd, och ni har hans härskarinnas tillåtelse att ta honom med er.

– Tack, sa Moira utan att egentligen låta speciellt tacksam, och smekte Tias över ryggen.

– Så, när ska ni bege er vidare?

Nu talade elementaren endast med May-ah, hon märkte väl att människoflickan inte längre lyssnade till henne.

– Tja, Moira mår mycket bättre nu, log eyiden, ödmjuk inför gudomen. Vi kommer inte att stanna länge till, Ers Nåd. Ständigt vidare.

Hennes leende var sorgset när hon sa det. Luft nickade sakta och försvann sedan utan så mycket som ett ”hejdå”.

– Jag tycker inte om att hon kallar sig för Tias’ härskarinna, sa Moira. Han bestämmer över sig själv. Hon har inget som helst inflytande över honom, så det så.

May-ah sa ingenting, men hon nickade på ett sätt som med lite god vilja kunde tolkas som ett medhåll. Sedan höll hon fram en kopp te till Moira, som fortfarande rosslade lite medan hon andades.

– Drick nu, *fandin*, sa hon strängt. Annars kommer vi aldrig härifrån.

.....

De lämnade Comerindor två dagar senare med full packning och började färden österut. Under Moiras sjukdom hade det kommit höstkyla i vinden, men annars hade den mojnat lite grand.

– Sommaren försvinner, suckade May-ah när de kröp ihop vid lägerelden den första kvällen. Det blir kallare. Jag känner hur kylan kommer närmare för varje dag.

– Det är bara tillfälligt, sa Moira optimistiskt och petade i elden med en pinne. Det är ju eldriket vi är på väg till, inte sant? Då blir det väl varmare snart.

Jo, det kunde inte May-ah förneka. Så hon skakade av sig den smygande tröttheten och svepte sin mantel tätare om sig. Det fanns inte så mycket annat hon kunde göra för att fördriva kylan. Elden var ynkligt liten och gav bara ifrån sig tillräckligt med hetta för att värma deras iskalla fötter. Efter en liten

stund hade Moira krupit ihop intill de små usla lågorna, så nära May-ah som möjligt för värmens skull, och det dröjde inte länge förrän både hon och Tias hade somnat. May-ah rörde sig inte på hela natten i rädsla för att somna själv. Moiras huvud gled ner i hennes knä och tyngde obekvämt, men hon flyttade det inte. Om hon föll för frestelsen och välkomnade vilan så kanske inte Moira skulle kunna väcka henne igen nästa morgon. Eydens dvala var tung och stördes inte av annat än vårvärmen. De hade inte så lång tid på sig, kunde inte vänta med uppdraget. May-ah visste egentligen inte varför det brådskade så, men hon hade en bestämd känsla av att plikt- känslan skulle hemsöka hennes drömmar så att hon inte fick vila i alla fall. Bäst att hålla sig vaken. Så det gjorde hon, blinkade knappt en enda gång under hela natten. När Moira vaknade var marken täckt av gnistrande frost, och May-ah satt med händerna i ett kramaktigt grepp om sin mantel. Det tog dem inte lång tid att komma iväg, trots att det knakade svagt i eydens leder när hon reste sig ur den ställning som hon hade suttit i så länge. Det blev som tur var varmare den dagen, frosten försvann, men May-ah blev ändå långsammare när iskylan spred sig i hennes kropp.

– Det verkar som om vintern kommer tidigt i år, mumlade Moira med en orolig blick på sin kamrat.

Hon var nästan tvungen att släpa eyden med sig.

– Om vi inte kommer fram snart... viskade May-ah, så kommer jag inte klara att hålla mig vaken.

– Du kommer klara av det, sa Moira bestämt och stapplade vidare. Du har inte färdats hela sommaren bara för att ge upp nu.

Gräset på marken glesnade mer och mer för att lämna plats åt spruckna klippor, som såg ut att aldrig ha fått regn på sig. Vinden var borta, och åtminstone det var något att vara tacksam för. Runt den lilla gruppen spred sig bränd ödemark, och långt borta syntes ett svart streck. Berg, taggiga berg som såg riktigt obehagliga ut.

– Vi har kommit fram till eldens öken, Jocamai, sa May-ah och lät nervös genom tröttheten. Här ska elidianerna bo.

– Elidianerna? upprepade Moira.

– De som brände Gorn. Obehagliga kräk.

May-ah försökte inte ens att dölja avskyn i rösten, och hennes ögon glimmade till som svarta ädelstenar av hat.

– Åh, sa Moira förstående.

Hon nämnde det inte mer, kunde bara hoppas att de skulle gå fria från elidianerna och deras besatthet. Dagarna passerade obönhörligt, och det svarta strecket vid horisonten växte mer och mer. De kunde nu se ett orangerött sken bakom det, som fick bergen att se skrämmande tydliga ut. Ovilligt gav kylan med sig ju närmare de kom, och May-ah kunde gå själv igen. Det gjorde Moira

mycket lättad eftersom det tog på hennes krafter att behöva vaka över eyiden så att hon inte föll i sömn om nätterna. Dagarna flöt samman i ett enda gytter av värkande fötter och huttrande tonårsflickor insvepta i filter vid en fånig liten lägereld. Under de riktigt kalla nätterna, som dock blev mer och mer sällsynta ju närmare eldriket de kom, satt May-ah och nynnade högt för sig själv och vaggade från sida till sida för att fördriva den hotande sömnen. Det kändes som om hon skulle bli vansinnig ifall hon inte fick sova snart, och hon kunde vagt känna på sig att Moira tyckte detsamma. Tiden släpade sig fram. Bergen växte, vassa svarta spiror tornade upp sig mot den blekblå himlen. På avstånd hördes ett dovt dån som verkade komma från underjorden. Det var som om själva klipporna jämrade sig av smärta.

– Vad är det där? viskade Moira nervöst.

May-ah höjde blicken, och en oändligt svag glimt av hopp blänkte till i den för ett ögonblick.

– Det är eldriket, sa hon med trött röst. Vi är framme.

* Svenskt namn: Hundtunga. Förf. anm.

** Anis. För. anm.